

**КОНВЕНЦІЯ ПРО ЗАХИСТ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ У РАЗІ ЗБРОЙНОГО
КОНФЛІКТУ.**

ВЧИНЕНО В ГААЗІ, 14 ТРАВНЯ 1954 РОКУ

Високі Договірні Сторони,

Визнаючи, що культурні цінності зазнали серйозної шкоди під час нещодавніх збройних конфліктів і що розвиток техніки ведення війни збільшує небезпеку їхнього руйнування;

Переконані, що заподіяння шкоди культурним цінностям будь-якого народу шкодить культурній спадщині всього людства, оскільки кожен народ робить свій внесок у світову культуру;

Вважаючи, що збереження культурної спадщини має велике значення для всіх народів світу, важливо забезпечити їй міжнародний захист;

Керуючись принципами захисту культурних цінностей під час збройного конфлікту, закріпленими в Гаазьких конвенціях 1899 і 1907 років та у Вашингтонському пакті від 15 квітня 1935 року;

Вважаючи, що такий захист не може бути ефективним, якщо в мирний час не будуть вжиті як національні, так і міжнародні заходи для забезпечення його організації;

Сповнені рішучості вжити всіх можливих заходів для захисту культурних цінностей;

Домовилися про таке:

Розділ I.

Загальні положення щодо захисту

Стаття 1.

Визначення культурних цінностей

Для цілей цієї Конвенції поняття «культурні цінності» охоплює, незалежно від їх походження чи форми власності, такі цінності:

(а) рухомі або нерухомі цінності, які мають велике значення для культурної спадщини всіх народів, такі як пам'ятки архітектури, мистецтва або історії як релігійного, так і світського характеру; археологічні об'єкти; архітектурні ансамблі, які в цілому представляють історичний або художній інтерес; твори мистецтва; рукописи, книги та інші предмети, що становлять художній, історичний або археологічний інтерес; а також наукові фонди і важливі колекції книг або архівів чи репродукцій цінностей, визначених вище;

(б) будівлі, основним і фактичним призначенням яких є зберігання або експонування рухомих культурних цінностей, визначених у пункті (а), такі як музеї, великі бібліотеки та архівні сховища, а також сховища, призначені для захисту в разі збройного конфлікту рухомих культурних цінностей, визначених у пункті (а);

(с) центри що містять велику кількість культурних цінностей, визначених у пунктах (а) та (б), відомі як «центри зосередження пам'яток».

Стаття 2.

Захист культурних цінностей

Для цілей цієї Конвенції захист культурних цінностей полягає в їх охороні та повазі.

Стаття 3.

Охорона культурних цінностей

Високі Договірні Сторони зобов'язуються в мирний час готуватися до охорони культурних цінностей, розташованих на їхній території, від передбачуваних наслідків збройного конфлікту, вживаючи таких заходів, які вони вважатимуть належними.

Стаття 4.

Повага до культурних цінностей

1. Високі Договірні Сторони зобов'язуються поважати культурні цінності, розташовані на їхній власній території, а також на території інших Високих Договірних Сторін, утримуючись від будь-якого використання цих цінностей та їхнього оточення або засобів, що використовуються для їх захисту, з метою, яка може призвести до їх знищення чи пошкодження у разі збройного конфлікту, а також утримуючись від будь-яких ворожих дій, спрямованих проти таких цінностей.

2. Від зобов'язань, зазначених у пункті 1 цієї статті, можна відступити лише у випадках нагальної воєнної необхідності.

3. Високі Договірні Сторони зобов'язуються також забороняти, запобігати і, у разі потреби, припиняти будь-які форми викрадень, пограбувань або протиправного привласнення культурних цінностей, а також будь-які акти вандалізму, спрямовані проти цих цінностей. Вони зобов'язані утримуватися від реквізиції рухомих культурних цінностей, розташованих на території іншої Високої Договірної Сторони.

4. Сторони мають утримуватися від будь-яких дій що мають ознаки репресалій проти культурних цінностей.

5. Жодна Висока Договірна Сторона не звільняється від виконання зобов'язань, покладених на неї цією статтею, щодо іншої Високої Договірної Сторони на тій підставі, що остання не вжила заходів охорони, передбачених статтею 3.

Стаття 5.

Окупація

1. Будь-яка Висока Договірна Сторона, яка окупує всю або частину території іншої Високої Договірної Сторони, надаватиме, наскільки це можливо, підтримку компетентним національним органам влади окупованої країни в охороні та збереженні її культурних цінностей.

2. Якщо необхідно вжити заходів для збереження культурних цінностей, розташованих на окупованій території і пошкоджених внаслідок воєнних дій, і якщо компетентні національні органи влади не в змозі вжити таких заходів, Окупуюча держава, наскільки це можливо і в тісній співпраці з такими органами влади, вживає найнеобхідніших заходів для збереження культурних цінностей.

3. Будь-яка Висока Договірна Сторона, уряд якої учасники руху опору вважають своїм законним урядом, за можливості звертає їхню увагу на обов'язок дотримуватися положень цієї Конвенції, що стосуються поваги до культурних цінностей.

Стаття 6.

Розпізнавальне позначення культурних цінностей

Відповідно до положень статті 16, культурні цінності можуть мати розпізнавальний знак для полегшення їхньої ідентифікації.

Стаття 7.

Військові заходи

1. Високі Договірні Сторони зобов'язуються в мирний час внести до військових статутів або інструкцій такі положення, які забезпечуватимуть дотримання цієї Конвенції і виховання особового складу власних збройних сил у дусі поваги до культури та культурних цінностей усіх народів.

2. Високі Договірні Сторони зобов'язуються в мирний час передбачити створення або створити у складі своїх збройних сил служби або спеціалізований персонал, призначенням яких буде забезпечення поваги до культурних цінностей і співпраця з цивільними установами, відповідальними за їх охорону.

Розділ II.

Спеціальний захист

Стаття 8.

Надання спеціального захисту

1. Спеціальним захистом може бути наділена обмежена кількість сховищ, призначених для укриття рухомих культурних цінностей у разі збройного конфлікту, центрів зосередження пам'яток та інших нерухомих культурних цінностей, які мають дуже велике значення, за умови, що ці сховища:

(а) розташовані на достатній відстані від будь-якого великого промислового центру або будь-якої важливої військової цілі, що є вразливим місцем, як, наприклад, аеродром, радіостанція, установа, що займається питаннями національної оборони, порт або залізнична станція, що має важливе значення, або основна лінія зв'язку;

(b) не використовуються у військових цілях.

2. Сховище рухомих культурних цінностей також може бути наділене спеціальним захистом, незалежно від його місцезнаходження, якщо воно побудоване таким чином, що цілком імовірно не буде пошкоджене внаслідок бомбардування.

3. Центр зосередження пам'яток вважається таким, що використовується у військових цілях, коли його використовують для переміщення військового персоналу або майна, у тому числі транзитом. Те саме стосується діяльності, безпосередньо пов'язаної з військовими операціями, розміщенням військового персоналу або виробництвом військових матеріалів, що здійснюється в межах центру.

4. Охорона культурних цінностей, згаданих у пункті 1 цієї статті, спеціально уповноваженими на це озброєними охоронцями або присутність поблизу таких культурних цінностей правоохоронних органів, які зазвичай відповідають за підтримання громадського порядку, не вважається використанням таких культурних цінностей у військових цілях.

5. Якщо будь-яка культурна цінність, згадана у пункті 1 цієї статті, розташована поблизу важливої військової цілі, як визначено в зазначеному пункті, їй може бути надано спеціальний захист, якщо Висока Договірна Сторона, яка просить про нього, візьме зобов'язання не використовувати ці об'єкти у разі збройного конфлікту і, зокрема, якщо йдеться про порт, залізничну станцію або аеродром, перенаправити рух транспорту в обхід. У цьому випадку шляхи такого перенаправлення мають бути підготовлені заздалегідь у мирний час.

6. Спеціальний захист культурних цінностей гарантується шляхом їх внесення до «Міжнародного реєстру культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом». Таке внесення здійснюється лише відповідно до положень цієї Конвенції та на умовах, визначених її Виконавчим регламентом.

Стаття 9.

Імунітет культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом

Високі Договірні Сторони зобов'язуються забезпечувати недоторканість культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом, утримуючись, з моменту їх внесення до Міжнародного реєстру, від будь-яких ворожих дій, спрямованих проти таких цінностей, та за винятком випадків передбачених пунктом 5 статті 8, від будь-якого використання таких цінностей або їхнього оточення у військових цілях.

Стаття 10.

Ідентифікація та контроль

Під час збройного конфлікту культурні цінності, що перебувають під спеціальним захистом, позначаються розпізнавальним знаком, передбаченим статтею 16, та доступні для міжнародного контролю, як це визначено у Виконавчому регламенті Конвенції.

Стаття 11.

Відкликання імунітету

1. Якщо одна із Високих Договірних Сторін порушує зобов'язання, передбачені статтею 9, стосовно будь-якої культурної цінності, що перебуває під спеціальним захистом, супротивна Сторона звільняється від зобов'язання забезпечувати імунітет відповідної цінності доти, доки це порушення триває. Проте, коли це можливо, супротивна Сторона має попередньо вимагати припинення такого порушення протягом розумного строку.

2. Крім випадку, передбаченого в пункті 1 цієї статті, імунітет з культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом, може бути знятий лише за виняткових обставин неминучої воєнної необхідності і лише на той термін, поки ця необхідність триває. Така необхідність може бути визначена тільки особою, яка здійснює командування силами рівня дивізії чи більше. Якщо дозволяють обставини, рішення про зняття імунітету повідомляють супротивній стороні у розумний строк.

3. Сторона, яка знімає імунітет, має якнайшвидше письмово поінформувати про це Генерального комісара з питань культурних цінностей, передбаченого Виконавчим регламентом Конвенції, із зазначенням підстав для цього.

Розділ III.

Транспортування культурних цінностей

Стаття 12.

Транспорт, що перебуває під спеціальним захистом

1. Транспорт, що використовується винятково для перевезення культурних цінностей, може на прохання відповідної Високої Договірної Сторони користуватися спеціальним захистом згідно з умовами, визначеними у Виконавчому регламенті Конвенції, як на її території, так і за її межами.

2. Транспорт, що має спеціальний захист, перебуває під міжнародним наглядом, передбаченим Виконавчим регламентом Конвенції, і позначається розпізнавальним знаком, відповідно до статті 16.

3. Високі Договірні Сторони утримуються від будь-яких ворожих дій, спрямованих проти транспорту, що перебуває під спеціальним захистом.

Стаття 13.

Транспортування в невідкладних випадках

1. Якщо Висока Договірна Сторона вважає, що безпека певних культурних цінностей вимагає їх перевезення і що це питання є настільки терміновим, що процедура, викладена в статті 12, не може бути дотримана, особливо на початку збройного конфлікту, транспорт може позначатися розпізнавальним знаком, передбаченим статтею 16, якщо тільки не було відхилене раніше заявлене відповідно до статті 12 прохання про надання йому імунітету. За можливості повідомлення про перевезення має бути зроблено супротивній Стороні. Однак транспорт, який перевозить культурні цінності на територію іншої країни, не може використовувати розпізнавальний знак, якщо тільки йому не було прямо надано імунітет.

2. Високі Договірні Сторони вживають, наскільки це можливо, необхідних запобіжних заходів для недопущення ворожих дій, спрямованих проти зазначеного у пункті 1 цієї статті транспорту, позначеного розпізнавальним знаком.

Стаття 14.

Імунітет від вилучення, захоплення та взяття у якості трофею

1. Імунітет від вилучення, захоплення та взяття у якості трофею надається:

(а) культурним цінностям, що перебувають під захистом, передбаченим статтею 12 або статтею 13;

(б) транспортним засобам, що використовуються лише для перевезення таких культурних цінностей.

2. Жодне положення в цій статті не обмежує право на відвідування та огляд.

Розділ IV.

Персонал

Стаття 15.

Персонал

Наскільки дозволяють питання безпеки, персонал, залучений до захисту культурних цінностей, в інтересах їх захисту підлягає повазі, та у разі його потрапляння до рук супротивної Сторони, йому надається можливість виконувати свої обов'язки, коли культурні цінності, за які він несе відповідальність, також потрапили до рук супротивної Сторони.

Розділ V.

Розпізнавальний знак

Стаття 16.

Знак Конвенції

1. Розпізнавальний знак Конвенції має форму щита, загостреного знизу, синього та білого кольорів (щит містить квадрат темно-синього кольору, один з кутів якого утворює вістря щита, і трикутник темно-синього кольору над квадратом, простір з обох боків якого зайнятий трикутниками білого кольору).

2. Знак може застосовуватися окремо або повторюватися тричі в трикутній композиції (один щит внизу) за умов, передбачених статтею 17.

Стаття 17.

Використання знаку

1. Повторюваний тричі розпізнавальний знак може використовуватися як засіб ідентифікації тільки:

- (а) нерухомих культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом;
- (б) транспорту, що перевозить культурні цінності відповідно до умов, передбачених у статтях 12 і 13;
- (с) імпровізованих сховищ відповідно до вимог, передбачених у Виконавчому регламенті Конвенції.

2. Одиначний розпізнавальний знак може використовуватися тільки як засіб ідентифікації:

- (а) культурних цінностей, що не перебувають під спеціальним захистом;
- (б) осіб, на яких покладено функції з контролю відповідно до Виконавчого регламенту Конвенції;
- (с) персоналу, залученого до захисту культурних цінностей;
- (д) посвідчень особи, передбаченого Виконавчим регламентом Конвенції.

3. Під час збройного конфлікту заборонено використання розпізнавального знаку в будь-яких інших випадках, окрім передбачених у попередніх частинах цієї статті, а також використання з будь-якою метою знак, що має схожість із розпізнавальним знаком Конвенції.

4. Розпізнавальний знак не може бути розміщений на будь-якій нерухомій культурній цінності, якщо одночасно з нею не розміщений дозвіл, належним чином оформлений та посвідчений компетентним органом влади Високої Договірної Сторони.

Розділ VI.

Сфера застосування Конвенції

Стаття 18.

Застосування Конвенції

1. Окрім положень, які діють у мирний час, ця Конвенція застосовується в усіх випадках оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, який може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

2. Конвенція також застосовується в усіх випадках часткової або повної окупації території Високої Договірної Сторони, навіть якщо цій окупації не чиниться будь-який збройний опір.

3. Якщо одна Держав конфлікту не є Учасницею цієї Конвенції, то Держави, які є її Учасницями, продовжують дотримуватися її положень у своїх взаємних відносинах. Окрім того, вони будуть зобов'язані дотримуватись Конвенції відносно зазначеної Держави, якщо вона заявить про прийняття її положень, і доки вона їх дотримується.

Стаття 19.

Конфлікти неміжнародного характеру

1. У випадку збройного конфлікту неміжнародного характеру, що відбувається на території однієї з Високих Договірних Сторін, кожна сторона конфлікту зобов'язана застосовувати щонайменше ті положення Конвенції, які стосуються поваги до культурних цінностей.

2. Шляхом укладення спеціальних угод сторони конфлікту докладатимуть зусиль з метою введення в дію всіх або частини положень Конвенції.

3. Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури може запропонувати свої послуги сторонам конфлікту.

4. Застосування попередніх положень не впливає на правовий статус сторін конфлікту.

Розділ VII.

Виконання Конвенції

Стаття 20.

Виконання Конвенції

Порядок виконання цієї Конвенції визначається у її Виконавчому регламенті, який є її невід'ємною частиною.

Стаття 21.

Держави-покровительки

Ця Конвенція та її Виконавчий регламент застосовуються за сприяння Держав-покровительок, які діятимуть в інтересах Сторін конфлікту.

Стаття 22.

Процедура примирення

1. Держави-покровительки надають свої добрі послуги в усіх випадках, коли вони вважають це за доцільне в інтересах культурних цінностей, зокрема тоді, коли між Сторонами конфлікту, існує розбіжність щодо застосування або тлумачення положень цієї Конвенції або її Виконавчого регламенту.

2. Із цією метою кожна з Держав-покровительок може, якщо вона вважає це за доцільне, на прохання однієї зі Сторін, Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури або з власної ініціативи запропонувати Сторонам конфлікту провести зустріч їхніх представників, зокрема органів влади, відповідальних за охорону культурних цінностей, на нейтральній, належним чином обраній території. Сторони конфлікту зобов'язані реагувати на пропозиції, зроблені їм щодо такої зустрічі. Держави-покровительки можуть запропонувати для схвалення Сторонами конфлікту особу, яка належить до нейтральної Держави, або особу, запропоновану Генеральним директором Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури, для участі в такій зустрічі у статусі головуючого.

Стаття 23.

Допомога ЮНЕСКО

1. Високі Договірні Сторони можуть звертатися до Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури з проханням про технічну допомогу в організації захисту їхніх культурних цінностей або у зв'язку з будь-якою іншою проблемою, що виникає внаслідок застосування цієї Конвенції або її Виконавчого регламенту. Організація надає таку допомогу в межах її програми та наявних у неї ресурсів.

2. Організація уповноважена за власною ініціативою вносити Високим Договірним Сторонам пропозиції із цього питання.

Стаття 24.

Спеціальні угоди

1. Високі Договірні Сторони можуть укладати спеціальні угоди з усіх питань, які вони вважають за доцільне врегулювати окремими положеннями.

2. Жодна спеціальна угода, яка звужувала б захист, що надається цією Конвенцією культурним цінностям і персоналу, залученому до їх захисту, не може бути укладена.

Стаття 25.

Поширення Конвенції

Високі Договірні Сторони зобов'язуються як у мирний час, так і під час збройного конфлікту якомога ширше розповсюджувати текст цієї Конвенції та її Виконавчого регламенту

у своїх країнах. Вони зобов'язуються, зокрема, включати їх вивчення в програми військової та, за можливості, цивільної підготовки, щоб їх принципи були відомі всьому населенню, особливо збройним силам і персоналу, який задіяний до захисту культурних цінностей.

Стаття 26.

Переклади та доповіді

1. Високі Договірні Сторони передають одна одній через Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури офіційні переклади цієї Конвенції та її Виконавчого регламенту.

2. Крім того, не рідше одного разу на чотири роки вони подають Генеральному директору доповідь, що містить інформацію, яку вони вважають за доцільне, щодо будь-яких заходів, що здійснюються, розробляються або заплановані їхніми компетентними органами з метою виконання цієї Конвенції та її Виконавчого регламенту.

Стаття 27.

Наради

1. Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури може за згодою Виконавчої ради скликати наради представників Високих Договірних Сторін. Він повинен скликати таку нараду на вимогу не менше ніж однієї п'ятої частини від загальної кількості Високих Договірних Сторін.

2. Окрім інших функцій, покладених на наради цією Конвенцією або її Виконавчим регламентом, їх метою буде вивчення проблем, які стосуються застосування Конвенції та її Виконавчого регламенту, і розробка рекомендацій щодо них.

3. Наради можуть надалі здійснювати перегляд Конвенції або Виконавчого регламенту до неї, якщо на нараді присутня більшість Високих Договірних Сторін, і відповідно до положень статті 39.

Стаття 28.

Санкції

Високі Договірні Сторони зобов'язуються вживати в межах своєї звичайної кримінальної юрисдикції всіх необхідних заходів для притягнення до відповідальності та застосування кримінальних або дисциплінарних санкцій до осіб, які порушують або віддають наказ вчинити порушення цієї Конвенції, незалежно від їхнього громадянства.

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 29.

Мови

1. Ця Конвенція складена англійською, французькою, російською та іспанською мовами, при чому всі чотири тексти є рівноавтентичними.

2. Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури забезпечує переклад цієї Конвенції іншими офіційними мовами Генеральної конференції.

Стаття 30.

Підписання

Ця Конвенція, датована 14 травня 1954 року, та до 31 грудня 1954 року буде відкритою для підписання всіма Державами, запрошеними на Конференцію, яка проходила в Гаазі з 21 квітня 1954 року по 14 травня 1954 року.

Стаття 31.

Ратифікація

1. Конвенція підлягає ратифікації Державами, які її підписали, у відповідності з їхніми конституційними процедурами.

2. Ратифікаційні грамоти здаються на зберігання Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

Стаття 32.

Приєднання

З дати набрання чинності ця Конвенція буде відкритою для приєднання всіх Держав, зазначених у статті 30, які не підписали її, а також будь-якої іншої Держави, запрошеної для приєднання Виконавчою радою Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури. Приєднання здійснюється шляхом здачі на зберігання документа про приєднання Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

Стаття 33.

Набрання чинності

1. Ця Конвенція набирає чинності через три місяці після здачі на зберігання п'яти ратифікаційних грамот.

2. Надалі вона набирає чинності для кожної Високої Договірної Сторони через три місяці після здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про приєднання.

3. У випадках, зазначених у статтях 18 і 19, ратифікаційні грамоти або документи про приєднання, здані на зберігання Сторонами конфлікту до або після початку воєнних дій або окупації, набирають чинності негайно. У таких випадках Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури якнайшвидше надсилає повідомлення, зазначені в статті 38.

Стаття 34.

Ефективне застосування

1. Кожна Держава-учасниця Конвенції з дати набрання нею чинності вживає всіх необхідних заходів для забезпечення її ефективного застосування протягом шести місяців після такого набрання чинності.

2. Для будь-якої Держави, яка здає на зберігання свою ратифікаційну грамоту або документ про приєднання після дати набрання чинності Конвенцією, цей період становить шість місяців з дати здачі на зберігання зазначеної грамоти або документу.

Стаття 35.

Територіальне застосування Конвенції

Висока Договірна Сторона може під час ратифікації або приєднання або в будь-який інший час після цього офіційно повідомити Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури, що ця Конвенція поширюватиметься на всі або деякі з територій, які вона представляє у міжнародних відносинах. Зазначене повідомлення набирає чинності через три місяці з дати його отримання.

Стаття 36.

Співвідношення з попередніми Конвенціями

1. У відносинах між Державами, пов'язаними Гаазькими конвенціями про закони і звичаї війни на суходолі (IV) від 29 липня 1899 року та про бомбардування військово-морськими силами під час війни (IX) від 18 жовтня 1907 року, і які є Учасниками цієї Конвенції, ця Конвенція є додатковою до Конвенції (IX) та Положення до Конвенції (IV), і замінює знак, описаний в статті 5 вищезгаданої Конвенції (IX), описаним в статті 16 цієї Конвенції знаком, у випадках, коли ця Конвенція і її Виконавчий регламент передбачають використання цього розпізнавального знака.

2. У відносинах між Державами, пов'язаними Вашингтонським договором про охорону художніх і наукових закладів та історичних пам'яток від 15 квітня 1935 року (Пакт Реріха), і які є учасниками цієї Конвенції, вона є додатковою до Пакту Реріха і замінює розпізнавальний прапор, передбачений статтею III Пакту, визначеним у статті 16 Конвенції знаком, у випадках, коли ця Конвенція та її Виконавчий регламент передбачають використання цього розпізнавального знаку.

Стаття 37.

Денонсація

1. Кожна Висока Договірна Сторона може від свого імені або від імені будь-якої території, яку вона представляє у міжнародних відносинах, денонсувати цю Конвенцію.

2. Про денонсацію повідомляється шляхом письмового документа, який здається на зберігання Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

3. Денонсація набирає чинності через один рік після отримання документа про денонсацію. Однак якщо до закінчення цього періоду Сторона, яка денонсує Конвенцію, перебуватиме у збройному конфлікті, денонсація не набере чинності до закінчення воєнних дій або до завершення заходів з репатріації культурних цінностей, залежно від того, яка з цих подій настає пізніше.

Стаття 38.

Повідомлення

Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури повідомляє Держави, зазначені у статтях 30 і 32, а також Організацію Об'єднаних Націй про здачу на зберігання всіх документів про ратифікацію, приєднання або прийняття поправок,

зазначених відповідно у статтях 31, 32 і 39, а також про повідомлення і денонсації, передбачені статтями 35, 37 і 39 відповідно.

Стаття 39.

Перегляд Конвенції та її Виконавчого регламенту

1. Будь-яка Висока Договірна Сторона може запропонувати поправки до цієї Конвенції або її Виконавчого регламенту. Текст будь-якої запропонованої поправки надсилається Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури, який передає його кожній Високій Договірній Стороні з пропозицією, щоб ця Сторона протягом чотирьох місяців повідомила, чи вона:

- (a) бажає, щоб була скликана Конференція з метою розгляду запропонованої поправки;
- (b) виступає за ухвалення запропонованої поправки без скликання Конференції; або
- (c) виступає за відхилення запропонованої поправки без скликання Конференції.

2. Отримані відповідно до пункту 1 цієї статті відповіді Генеральний директор передає усім Високим Договірним Сторонам.

3. Якщо всі Високі Договірні Сторони, які у встановлений строк подали свої відповіді Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури відповідно до пункту 1(b) цієї статті, повідомлять його про підтримку ухвалення поправки без скликання Конференції, Генеральний директор здійснює повідомлення про їхнє рішення відповідно до статті 38. Поправка набирає чинності для всіх Високих Договірних Сторін після закінчення дев'яноста днів з дати такого повідомлення.

4. Генеральний директор скликає Конференцію Високих Договірних Сторін для розгляду запропонованої поправки на вимогу більш ніж однієї третини від загальної кількості Високих Договірних Сторін.

5. Поправки до Конвенції або до Виконавчого регламенту, що розглядаються відповідно до положень попередньої частини, набирають чинності тільки після того, як вони будуть одногослосно схвалені Високими Договірними Сторонами, представленими на Конференції, і визнані кожною з них.

6. Ухвалення Високими Договірними Сторонами поправок до Конвенції або до Виконавчого регламенту, які були затверджені Конференцією, зазначеною в частинах 4 і 5, здійснюється шляхом здачі на зберігання офіційного документа Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

7. Після набрання чинності поправок до цієї Конвенції або до Виконавчого регламенту для ратифікації або приєднання відкритим залишається лише відповідно змінений текст Конвенції або Виконавчого регламенту.

Стаття 40.

Реєстрація

Відповідно до статті 102 Статуту Організації Об'єднаних Націй ця Конвенція підлягає реєстрації Генеральним директором Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури в Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

На підтвердження чого нижчепідписані, належним чином уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Гаазі 14 травня 1954 року в одному примірнику, який здається на зберігання до архіву Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури, та засвідчені копії якого передаються кожній з Держав, зазначених у статтях 30 і 32, а також Організації Об'єднаних Націй.

ВИКОНАВЧИЙ РЕГЛАМЕНТ КОНВЕНЦІЇ ПРО ЗАХИСТ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ У РАЗІ ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ

Розділ I.

Контроль

Стаття 1.

Міжнародний список осіб

Після набрання чинності Конвенцією Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури складає міжнародний список осіб, запропонованих Високими Договірними Сторонами як таких, що мають належну кваліфікацію для виконання функцій Генерального комісара з питань культурних цінностей. За ініціативою Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури цей список періодично переглядається відповідно до запитів, зроблених Високими Договірними Сторонами.

Стаття 2.

Здійснення контролю

Щойно будь-яка Висока Договірна Сторона стає учасницею збройного конфлікту, до якого застосовується стаття 18 цієї Конвенції, вона:

а) призначає представника з питань культурних цінностей, що знаходяться на її території; якщо цінності перебувають на окупованій території, Сторона призначає спеціального представника з питань культурних цінностей, розташованих на такій території;

б) Держава-покровителька, що діє від імені кожної зі Сторін конфлікту, разом з такою Високою Договірною Стороною призначає делегатів, акредитованих при ній відповідно до статті 3 нижче;

с) Висока Договірна Сторона призначає Генерального комісара з питань культурних цінностей відповідно до статті 4.

Стаття 3.

Призначення делегатів від Держав-покровительок

Держава-покровителька призначає своїх делегатів з-поміж членів свого дипломатичного або консульського персоналу або, за згодою Сторони, при якій вони будуть акредитовані, з-поміж інших осіб.

Стаття 4.

Призначення Генерального комісара

1. Генеральний комісар з питань культурних цінностей обирається з міжнародного списку осіб за спільною згодою між Стороною, при якій він буде акредитований, і Державами-покровительками, що діють від імені супротивних Сторін.

2. Якщо Сторони не дійдуть згоди протягом трьох тижнів від початку обговорення цього питання, вони звертаються до Голови Міжнародного Суду ООН з проханням призначити Генерального комісара, який не розпочне виконання своїх обов'язків доти, доки Сторона, при якій він акредитований, не схвалить його призначення.

Стаття 5.

Функції делегатів

Делегати Держав-покровительок фіксують порушення цієї Конвенції, розслідувати, за згодою Сторони, при якій вони акредитовані, обставини, за яких вони відбулися, вживати заходів на місцях з метою їх припинення і, за потреби, повідомляють Генерального комісара про такі порушення. Вони інформують його про свою діяльність.

Стаття 6.

Функції Генерального комісара

1. Генеральний комісар з питань культурних цінностей розглядає всі питання, передані йому про застосування Конвенції, разом з представником Сторони, при якій він акредитований, і відповідними делегатами.

2. Він має повноваження ухвалювати рішення та здійснювати призначення у випадках, передбачених цим Регламентом.

3. За згодою Сторони, при якій він акредитований, має право призначити розслідування або провести його самостійно.

4. Він звертається до Сторін конфлікту або до їхніх Держав-покровительок з будь-якими заявами, які він вважає доцільними для застосування Конвенції.

5. Він готує такі доповіді, які можуть знадобитися для застосування Конвенції, і надсилає їх зацікавленим Сторонам та їхнім Державам-покровителькам. Генеральний комісар надсилає копії Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури, який може використовувати лише їхні технічні дані.

6. За відсутності Держави-покровительки Генеральний комісар виконує функції Держави-покровительки, передбачені статтями 21 і 22 цієї Конвенції.

Стаття 7.

Інспектори та експерти

1. Щоразу, коли Генеральний комісар з питань культурних цінностей вважає це за доцільне, на вимогу зацікавлених делегатів або після консультацій з ними, він пропонує на затвердження Сторони, при якій він акредитований, інспектора з питань культурних цінностей

для виконання конкретної місії. Інспектор несе відповідальність тільки перед Генеральним комісаром.

2. Генеральний комісар, делегати та інспектори можуть користуватися послугами експертів, кандидатури яких також подаються на затвердження Сторони, згаданої в попередньому пункті.

Стаття 8.

Здійснення функції з контролю

Генеральні комісари з питань культурних цінностей, делегати Держав-покровительок, інспектори та експерти в жодному разі не перевищують своїх повноважень. Вони, зокрема, беруть до уваги вимоги безпеки Високої Договірної Сторони, при якій вони акредитовані, і за будь-яких обставин діють відповідно до вимог воєнної обстановки, про яку їм повідомляє ця Висока Договірна Сторона.

Стаття 9.

Заміни Держав-покровительок

Якщо Сторона конфлікту не отримує або припинила отримувати переваги від діяльності Держави-покровительки, нейтральній Державі може бути запропоновано взяти на себе функції Держави-покровительки з метою призначення Генерального комісара з питань культурних цінностей відповідно до процедури, передбаченої вище статтею 4. Призначений таким чином Генеральний комісар, у разі потреби, доручає інспекторам виконання функцій делегатів Держав-покровительок, як це передбачено в цьому Виконавчому регламенті.

Стаття 10.

Витрати

Винагорода та витрати Генерального комісара з питань культурних цінностей, інспекторів та експертів забезпечує Сторона, при якій вони акредитовані. Винагорода та витрати делегатів Держав-покровительок визначаються за домовленістю між цими Державами та Державами, інтереси яких вони захищають.

Розділ II.

Спеціальний захист

Стаття 11.

Імпровізовані сховища

1. Якщо під час збройного конфлікту будь-яка Висока Договірна Сторона через непередбачувані обставини змушена створити імпровізоване сховище і прагне, щоб воно було взяте під спеціальний захист, Сторона негайно повідомляє про цей факт Генеральному комісару, акредитованому при цій Стороні.

2. Якщо Генеральний комісар вважає, що такий захід виправданий обставинами і важливістю культурних цінностей, розміщених у такому імпровізованому сховищі, він може дозволити Високій Договірній Стороні розмістити на цьому сховищі розпізнавальний знак, визначений статтею 16 Конвенції. Він негайно повідомляє про своє рішення делегатів

зацікавлених Держав-покровительок, кожна з яких може протягом 30 днів розпорядитися про негайне зняття цього знаку.

3. Щойно ці делегати висловлять свою згоду або якщо 30-денний термін минув, а жоден із заінтересованих делегатів не висловив заперечень і якщо, на думку Генерального комісара, сховище відповідає умовам, визначеним у статті 8 Конвенції, Генеральний комісар просить Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури внести сховище до Реєстру культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом.

Стаття 12.

Міжнародний реєстр культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом

1. Створюється «Міжнародний реєстр культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом».

2. Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури веде цей Реєстр. Він надає копії Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй і Високим Договірним Сторонам.

3. Реєстр поділяється на розділи, кожен з яких ведеться від імені Високої Договірної Сторони. Кожен розділ складається з трьох параграфів із такими заголовками: «Сховища», «Центри зосередження пам'яток», «Інші нерухомі культурні цінності». Генеральний директор визначає, яку інформацію має містити кожен з розділів.

Стаття 13.

Запит на реєстрацію

1. Будь-яка Висока Договірна Сторона може подати Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури заяву про внесення до Реєстру певних сховищ, центрів зосередження пам'яток або інші нерухомі культурні цінності, розташовані на її території. Така заява повинна містити опис місцезнаходження таких цінностей і засвідчувати, що такі цінності відповідають положенням статті 8 Конвенції.

2. У випадку окупації Окупуюча держава є компетентною подавати таку заяву.

3. Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури невідкладно надсилає копії заяв про реєстрацію кожній з Високих Договірних Сторін.

Стаття 14.

Заперечення

1. Будь-яка Висока Договірна Сторона може висловити заперечення проти реєстрації культурних цінностей за допомогою листа на ім'я Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури. Цей лист має бути отриманий ним протягом чотирьох місяців з дня, коли він надіслав копію заяви про реєстрацію.

2. Таке заперечення має містити обґрунтування, причому єдиними поважними підставами можуть бути такі:

(а) об'єкт не є культурною цінністю;

(б) об'єкт не відповідає умовам, передбаченим статтею 8 Конвенції.

3. Генеральний директор невідкладно надсилає копію листа-заперечення Високим Договірним Сторонам. У відповідних випадках він звертається за консультацією до Міжнародної ради з охорони пам'яток, художніх і історичних місць та археологічних розкопок, а також, якщо вважає за доцільне, до будь-якої іншої компетентної організації чи особи.

4. Генеральний директор або Висока Договірна Сторона, яка звернулася з проханням про реєстрацію, може робити будь-які заяви, які вона вважає доречними, Високим Договірним Сторонам, які подали заперечення, з метою домогтися його зняття.

5. Якщо Висока Договірна Сторона, яка подала заяву на реєстрацію в мирний час, стає учасницею збройного конфлікту до моменту реєстрації, відповідні культурні цінності негайно вносяться Генеральним директором до Реєстру на тимчасовій основі, доки не буде підтверджено, відкликано або анульовано будь-яке заперечення, яке є або могло бути висловлене.

6. Якщо протягом шести місяців з дати отримання листа-заперечення Генеральний директор не отримає від Високої Договірної Сторони, яка подала таке заперечення, повідомлення про його відкликання, Висока Договірна Сторона, яка подала заяву на реєстрацію, може звернутися до арбітражного розгляду відповідно до процедури, викладеної в наступному пункті.

7. Вимога про арбітражний розгляд повинна бути подана не пізніше ніж через один рік від дати отримання Генеральним директором листа-заперечення. Кожна зі сторін спору призначає арбітра. У випадку, коли проти заяви про реєстрацію культурних цінностей подано більше ніж одне заперечення, Високі Договірні Сторони, які їх подали, за взаємною згодою призначають одного арбітра. Обидва арбітри обирають головного арбітра з міжнародного списку, згаданого в статті 1 цього Регламенту. Якщо арбітри не можуть дійти згоди щодо свого вибору, вони звертаються до Голови Міжнародного Суду ООН з проханням призначити головного арбітра, який не обов'язково обирається з міжнародного списку. Сформований таким чином арбітражний суд визначає власні правила процедури. Його рішення не підлягають оскарженню.

8. Кожна з Високих Договірних Сторін може заявити, що не бажає застосовувати арбітражну процедуру, передбачену в попередньому пункті, коли виникає відповідний спір, стороною якого вона є. У таких випадках Генеральний директор подає заперечення проти заяви про реєстрацію Високим Договірним Сторонам. Заперечення буде підтверджено лише за умови, коли Високі Договірні Сторони ухвалять таке рішення більшістю у дві третини голосів Сторін, які беруть участь у голосуванні. Голосування проводиться шляхом листування, якщо тільки Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури не визнає за доцільне скликати збори відповідно до повноважень, наданих йому статтею 27 Конвенції. Якщо Генеральний директор вирішує провести голосування шляхом листування, він пропонує Високим Договірним Сторонам надіслати свої голоси запечатаним листом протягом шести місяців з дня, коли їм було запропоновано це зробити.

Стаття 15.

Реєстрація

1. Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури вносить до Реєстру під порядковим номером кожен культурну цінність, щодо якої

було подано заяву про реєстрацію, за умови, що він не отримав заперечень протягом строку, передбаченого в пункті 1 статті 14.

2. Якщо заперечення було подано і, без шкоди для положень пункту 5 статті 14, Генеральний директор вносить цінності до Реєстру тільки в тому випадку, якщо заперечення було відкликано або не підтверджено відповідно до процедур, викладених у пункті 7 або пункті 8 статті 14.

3. У всіх випадках, коли застосовується пункт 3 статті 11, Генеральний директор вносить цінності до Реєстру, якщо про це просить Генеральний комісар з питань культурних цінностей.

4. Генеральний директор невідкладно надсилає Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, Високим Договірним Сторонам та, на вимогу Сторони, яка подала заяву на реєстрацію, усім іншим Державам, зазначеним у статтях 30 і 32 Конвенції, засвідчену копію кожного запису в Реєстрі. Реєстрація об'єкта набирає чинності через тридцять днів після надсилання таких копій.

Стаття 16.

Анулювання

1. Генеральний директор Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури забезпечує анулювання реєстрації будь-якої цінності:

(а) на вимогу Високої Договірної Сторони, на території якої розташована ця культурна цінність;

(б) якщо Висока Договірна Сторона, яка подала заяву про реєстрацію, денонсувала Конвенцію і коли така денонсація набрала чинності;

(с) в особливому випадку, передбаченому в пункті 5 статті 14, коли заперечення було підтверджено відповідно до процедур, передбачених або в пункті 7 статті 14, або в пункті 8 тієї ж статті.

2. Генеральний директор невідкладно надсилає Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй і всім Державам, які одержали копію запису до Реєстру, засвідчену копію про його анулювання. Анулювання набирає чинності через тридцять днів після надсилання таких копій.

Розділ III.

Транспортування культурних цінностей

Стаття 17.

Порядок отримання імунітету

1. Запит, зазначений в пункті 1 статті 12 Конвенції, спрямовується на ім'я Генерального комісара з питань культурних цінностей. У ньому зазначаються підстави, на яких він ґрунтується, приблизна кількість і важливість об'єктів, що підлягають переміщенню, їхнє поточне та передбачуване місцезнаходження, транспортні засоби, які будуть використовуватися, маршрут, яким вони будуть рухатися, дата, запропонована для переміщення, і будь-яка інша відповідна інформація.

2. Якщо Генеральний комісар, після отримання таких висновків, вважає переміщення виправданим, він проводить консультації із зацікавленими делегатами Держав-покровительок щодо запропонованих заходів його здійснення. Після таких консультацій він повідомляє зацікавлені Сторони конфлікту про таке переміщення, зазначаючи в повідомленні всю корисну інформацію.

3. Генеральний комісар призначає одного або кількох інспекторів, які засвідчують, що передаються тільки цінності, зазначені у запиті, і що перевезення здійснюється затвердженими способами й має розпізнавальний знак. Інспектор або інспектори супроводжують цінності до місця призначення.

Стаття 18.

Транспортування за кордон

Якщо переміщення культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом, здійснюється на територію іншої держави, воно регулюється, окрім статті 12 Конвенції та статті 17 цього Регламенту, ще й такими додатковими положеннями:

(a) поки культурні цінності перебувають на території Держави, яка прийняла їх на зберігання, вона забезпечує їм такий самий догляд, який вона забезпечує своїм власним рівнозначним культурним цінностям;

(b) держава, яка прийняла на зберігання культурні цінності, повертає їх лише після припинення конфлікту; таке повернення відбувається протягом шести місяців з дати відповідного запит;

(c) під час подальшого перевезення та перебування на території іншої Держави культурні цінності не підлягатимуть конфіскації, а держава, що передала їх на зберігання та держава, що прийняла їх на зберігання, не можуть вільно розпоряджатися ними. Проте, коли цього вимагає безпека цінностей, держава, що прийняла на зберігання, може за згодою держави, що передала, здійснювати перевезення таких цінностей на територію третьої держави відповідно до умов, передбачених цією статтею;

(d) у запиті про спеціальний захист повинно бути зазначено, що Держава, на територію якої здійснюється перевезення культурних цінностей, приймає положення цієї статті.

Стаття 19.

Окупована територія

Щоразу, коли Висока Договірна Сторона, яка окупує територію іншої Високої Договірної Сторони, переміщує культурні цінності до сховища, розташованого в іншому місці на цій території, без можливості дотримання процедури, передбаченої статтею 17 цього Регламенту, таке переміщення не вважається протиправним привласненням у значенні статті 4 Конвенції за умови, що Генеральний комісар з питань культурних цінностей письмово засвідчить після консультацій зі звичними органами охорони культурних цінностей, що таке переміщення було необхідним у зв'язку з обставинами, які склалися.

Розділ IV.

Розпізнавальний знак

Стаття 20.

Розміщення знаку

1. Місце розміщення розпізнавального знаку та ступінь його видимості залишаються на розсуд компетентних органів влади кожної Високої Договірної Сторони. Знак може розміщуватися на прапорах або нарукавних пов'язках; може бути намальований на предметі або представлений в будь-якій іншій відповідній формі.

2. Однак у разі збройного конфлікту та у випадках, зазначених у статтях 12 і 13 Конвенції, без шкоди для будь-якого можливого більш повного маркування, знак має бути розміщений на транспортних засобах таким чином, щоб його було добре видно при денному світлі як з повітря, так і з землі.

Знак має бути видимим з землі:

(а) на рівних відстанях, достатніх для чіткого позначення периметра центру зосередження пам'яток, що перебуває під спеціальним захистом;

(б) при вході до інших нерухомих культурних цінностей, що перебувають під спеціальним захистом.

Стаття 21.

Ідентифікація осіб

1. Особи, визначені в підпунктах (b) і (c) пункту 2 статті 17 Конвенції, можуть носити нарукавну пов'язку з розпізнавальним знаком, видану та засвідчену печаткою компетентних органів влади.

2. Такі особи повинні мати при собі спеціальне посвідчення особи з розпізнавальним знаком. У цьому посвідченні зазначаються принаймні прізвище та ім'я, дата народження, посада або звання, а також посада його власника. На посвідченні міститься фотографія власника, а також його підпис або відбитки пальців або і те, й інше разом. Посвідчення має містити рельєфну печатку компетентних органів влади.

3. Кожна Висока Договірна Сторона встановлює свій власний тип посвідчення особи відповідно до зразка, що міститься як приклад у додатку до цього Регламенту. Високі Договірні Сторони передають одна одній ухвалені зразки посвідчення, який вони використовують. Посвідчення особи виготовляються, за можливості, принаймні у двох примірниках, один з яких зберігається у Держави, що його видала.

4. Зазначені особи не можуть бути позбавлені посвідчення особи або права носити нарукавну пов'язку без законної підстави.

ПОСВІДЧЕННЯ ОСОБИ

для персоналу, залученого
до захисту культурних
цінностей

Прізвище _____

Ім'я _____

Дата народження _____

Посада або звання _____

Функції _____

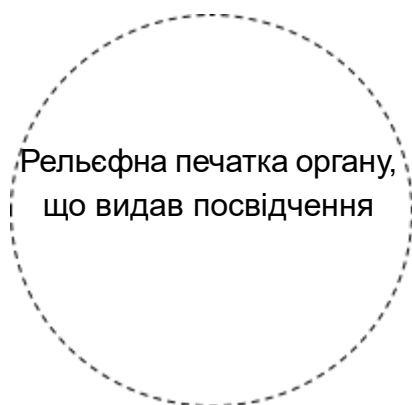
є пред'явником цього посвідчення відповідно до положень Конвенції про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту від 14 травня 1954 року.

Дата видачі

Номер посвідчення

Зворотна сторона

Підпис пред'явника або відбитки
пальців, або і те, і інше

Зріст	Очі	Волосся
-------	-----	---------

Інші особливі прикмети

За Афганістан:

За Албанську Народну Республіку:

За Федеративну Республіку Німеччина:

К. Бюнгер

За Андорру:

Хуан Тейксідор

За Королівство Саудівської Аравії:

За Аргентинську Республіку:

За Австралію:

Альфред Стірлінг

За Австрію:

Алоїс Вельгрубер
31.12.1954

За Бельгію:

Ad referendum
М. Нинс

За Болівію:

За Бразилію:

Кайо де Мелло Франко
31.12.1954

За Болгарську Народну Республіку:

За Королівство Камбоджа:

Нхієк Тіулонг
17.12.1954

За Канаду:

За Цейлон:

За Чилі:

За Китай:

Чень Юань

За Республіку Колумбія:

За Республіку Корея:

За Коста-Рику:

За Кубу:

Ільда Лабрада Берналь

За Данію:

Йоганнес Брьонстед

18.10.1954

За Єгипет:

Махмуд Салех Ель-Фалакі

30.12.1954

За Еквадор:

Карлос Моралес Чакон

За Іспанію:

Хуан Тейксідор

Хуан Мануель Кастро-Ріаль Каноса

За Сполучені Штати Америки:

Леонард Кармайкл

За Ефіопію:

За Фінляндію:

За Францію:

Р. Бріше

За Грецію:

Константин Евстатіадес

Спірідон Марінатос

За Гватемалу:

За Республіку Гаїті:

За Республіку Гондурас:

За Угорську Народну Республіку:

Фаї Б.

За Індію:

Н. П. Чакраварті

За Республіку Індонезія:

М. Хугасойт

24.12.1954

За Ірак:

Ф. Басмачі

За Іран:

Ad referendum

Г. А. Рааді

За Ірландію:

Джозефін Макніл

За Ісландію:

За Державу Ізраїль:

М. Амір

За Італійську Республіку:

Джорджо Розі

За Японію:

Суемаса Окамото

06.09.1954

За Хашимітське Королівство Йорданію:

Іхсан Хашем

22.12.1954

За Королівство Лаос:

За Ліван:

Чарльз Дауд Аммуна

25.05.1954

За Ліберію:

За Лівію:

А. Х. Ханнак

За Ліхтенштейн:

За Люксембург:

Дж. Мейєрс

За Мексику:

Х. Торрес Бодет

29.12.1954

За Монако:

Жан Ж. Рей

За Непал:

За Нікарагуа:

Г. Г. Цвілленберг

За Норвегію:

Гугорн Кавлі
Ad referendum

За Нову Зеландію:

Джейн Робертсон Маккензі
20.12.1954

За Пакистан:

За Панаму:

За Парагвай:

За Нідерланди:

Р. Т. Ролінг

За Перу:

Феліпе де Бустаманте

За Республіку Філіппіни:

Дж. П. Бантуг

За Польську Народну Республіку:

Станіслав Лоренц

За Португалію:

Фернандо Квартін де Олівейра Бастос
Ad referendum

За Домініканську Республіку:

За Білоруську Радянську Соціалістичну Республіку:

Із доданою заявою
Павел Лютаровіч

За Українську Радянську Соціалістичну Республіку:

Із доданою заявою
Я. Сірченко

За Румунську Народну Республіку:

А. Лазареану

За Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії:

Гледвин Джебб
30.12.1954

За Республіку Сан-Марино:

А. Донаті

За Ватикан:

За Республіку Ель Сальвадор:

Якоб Філіп Круземан

За Швецію:

За Швейцарську Конфедерацію:

За Республіку Сирію:

Джордж Дж. Томех

За Чехословацьку Республіку:

Д-р Владімір Зак

За Таїланд:

За Туреччину:

За Союз Бірма:

Підлягає ратифікації Урядом Союзу Бірма
31.12.1954

За Південно-Африканський Союз:

За Союз Радянських Соціалістичних Республік:

Із доданою заявою
В. Кеменов

За Республіку Уругвай:

В. Сампояро

За Сполучені Штати Венесуели:

За Державу В'єтнам:

За Ємен:

За Югославську Федеративну Народну Республіку:

Мілан Рістіч
Цвіто Фіскович

ЗАЯВИ, ЗРОБЛЕНІ ПІД ЧАС ПІДПИСАННЯ КОНВЕНЦІЇ

БІЛОРУСЬКА РАДЯНСЬКА СОЦІАЛІСТИЧНА РЕСПУБЛІКА

«Підписуючи Конвенцію та Регламент, представник Білоруської РСР зазначає, що окремі положення, включені до Конвенції та Регламенту, знижують роль цих угод у справі забезпечення захисту культурних цінностей у разі збройного конфлікту і тому не можуть вважатися задовільними».

УКРАЇНСЬКА РАДЯНСЬКА СОЦІАЛІСТИЧНА РЕСПУБЛІКА

«Підписуючи Конвенцію та її Виконавчий Регламент, вважаю за необхідне зазначити, що низка положень, включених до Конвенції та Регламенту, є незадовільними, оскільки вони знижують значення цих угод для справи забезпечення захисту культурних цінностей у разі збройного конфлікту».

СОЮЗ РАДЯНСЬКИХ СОЦІАЛІСТИЧНИХ РЕСПУБЛІК

«Делегація Союзу Радянських Соціалістичних Республік, підписуючи Конвенцію про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту та її Виконавчий Регламент, зазначає, що низка положень, включених до Конвенції та Регламенту, знижують значення цих угод для забезпечення захисту культурних цінностей у разі збройного конфлікту і тому є незадовільними».